

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 1 A 22/2019 - 24, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 4. 2019, č. j. CPR-31126-4/ČJ-2018-930310-V237. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 25. 8. 2018, č. j. KRPA-319570-16/ČJ-2018-000022, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[3] Vzhledem k tomu, že žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel nijak blíže neodůvodnil, soud jej usnesením ze dne 3. 7. 2019, č. j. 5 Azs 173/2019 - 4, mj. vyzval, aby ve lhůtě 1 týdne od jeho doručení uvedl a doložil skutečnosti svědčící hrozbě vzniku

újmy jako základní podmínky pro přiznání odkladného účinku. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel pouze v rámci přípisu označeném jako „*Zaslání plné moci*“, v němž bez dalšího uvedl, že v České republice studuje. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud ani nepovažoval za nezbytné vyžadovat k návrhu stěžovatele vyjádření žalovaného.

[4] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[5] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu. Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.

[6] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny. Přes výzvu soudu stěžovatel svůj návrh doplnil pouze o obecné a ničím nedoložené tvrzení, že v České republice studuje. Ve skutečnosti tak možný vznik nepoměrně větší újmy konkrétně a relevantně neodůvodnil, přičemž ani ze soudního a správního spisu v této souvislosti nevyplývají žádné bližší skutečnosti týkající se aktuálního studia žalobce. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel na území České republiky skutečně dříve pobýval na základě povolení k pobytu za účelem studia, platného do 31. 8. 2017, přičemž následně si podal žádost o prodloužení tohoto povolení, která byla rozhodnutím ze dne 23. 5. 2018, jež nabylo právní moci dne 29. 6. 2018, zamítnuta. Při svém výsledku předcházejícím rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatel v této souvislosti dne 25. 8. 2018 vypověděl, že své vysokoškolské studium přerušil už na konci roku 2016, tj. před takřka třemi lety. Z ničeho přitom nevyplývá, že by v tomto studiu pokračoval.

[7] Za této situace nelze než považovat jeho zdůvodnění jako více než nedostatečné. Stěžovatel setrval toliko v rovině vágního tvrzení a nedostál své povinnosti a neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. Již první podmínka přiznání odkladného účinku – existence újmy stěžovatele – tudíž není splněna.

[8] Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu